نگاهی به بیماری تخریب ارادی اموال

وندالها!

سردستهٔ کودتاچیهای مدرسه بود! نمیدانم از خوششانسی بود یا بدشانسی که همکلاسی شدیم! روزی نبود که معلمان و یا یکی از دانشآموزان را به وحشت نیندازد. از آزارهایش تعریف نکنم بهتر است. اطرافیان (همکلاسیها) از اینکه با او مخالفت کنند، می ترسیدند؛ چون حتماً بلایی سرشان می آورد.

دوســت داشتم بدانم آیا در خانه و با اعضای خانواده هم همینطور است؟

در محیط بیرون از مدرسه که آرام و قرار نداشت. یادم هست یکبار او را دیدم که لاستیک یک ماشین را پنچر می کرد! لاستیک یک ماشین را پنچر می کرد! روی دستهٔ صندلیهای مدرسه یادگاری مینوشت و... مین که فکر می کنم نوعی بیماری است. چون این رفتارها، هم دیگران هم اموال عمومی را از بیس می برد! وقتی فم اموال عمومی را از بیس می برد! وقتی رفتارهای ایس فرد را می دیدم، به یاد تخریبهای بعد از بازی فوتبال، مثل آتش زدن اتوبوسها و سطلهای زباله می افتادم! فرادی که چنین کارهایی را می کنند، از نظر من، هم غیرطبیعی هستند و هم حتماً باید به روان پزشک ارجاعشان داد.

تازه فهمیدم، اصطلاحی که برای این گروه در فوتبال به کار می برند، «هولیگان» است و در فارسی به «تماشاگرنما» ترجمه شده است. این

> گروه در فوتبال انگلیس مشهور هستند و حتی فعالیتهایشان غیرقانونی و جنبهٔ نژادپرستانه و خارجیستیزی پیدا کرده است.

برای پاسخ به سؤالم در مورد اینکه نوعی

اختلال روانی هست یا نه، توضیحات مشاور و منابعی که برای مطالعه معرفی کرد، خیلی اجالب بود.

نوعی تخریب ارادی اموال است که تکرار می شود. چنین افرادی از تخریب، شکستن و ایجاد بی نظمی و اختلال احساس رضایت می کنند! این افراد از ابزارهای متفاوتی برای تخریب و آسیبزدن استفاده می کنند! ابزاری مثل چاقو، پنجه بوکس، کلید، میخ، ناخن گیر، مواد رنگی، سنگ چسب، مته و ابزارهای دیگر. تخریب آنها می تواند به این صورت باشد:

■ نوشــتن روی در و دیوار، حتــی باجههــای تلفــن و ایستگاههای اتوبوس، و نصب تابلو به بدنهٔ درختان.

■ پـاره کـردن صندلــی اتوبوس، مترو، قطار و سینما. ■ خط کشــیدن روی بدنهٔ

خودرو و وسایل نقلیهٔ.

ونداليسم يعنى

بیاعتنایی به

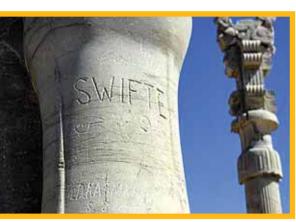
مقررات اجتماعي

■ تخریب ایســتگاههای اتوبوس، ســرقت چــوب صندلیهـا، و شکســتن دیوارهـا و سقفهای شیشهای ایستگاهها.

- شــل کــردن پیــچ و مهــرهٔ صندلیها و دستگیرههای|توبوسها.
- کندن تراکتهای تبلیغاتی از روی تابلوها.
- شکســتن درختان و لامپهای روشنایی معابر عمومی.
- یادگارینویسی روی درختان و در و دیوار توالتهای عمومی، آسانسورها، باجهها و ...
- تخریب باجهٔ تلفن و آسـیب به دستگاه تلفن عمومی.
- ایجاد حریق عمدی در پارکها، بهخصوص پارکهای جنگلی.
- تخریب چمن در پارکها و فضای سبز.
- تخریب سطلهای زباله و شیرهای آب در فضای عمومی.
- تخریب مجسمهها و وسایل بازی کودکان در پارکها.
- جالب آنکه وندالیسم نوعی جرم حساب می شود: در ایران براساس مادهٔ ۶۷۷ قانون مجازات اسلامی، هر کس عمداً اشیای منقول یا غیرمنقول متعلق به دیگری را تخریب یا به هر نحو، کلاً یا بعضاً تلف نماید و یا از کار بیندازد، به حبس از شش ماه تا

سه سال محکوم خواهد شد. دربارهٔ تخریب امـوال عمومی قانون گذار بـرای برخی انواع وندالیسم تا ۱۰ سال مجازات حبس در نظر گرفته است.

وندالیسم یعنی بی اعتنایی به مقررات اجتماعی و انواع مختلفی مثل وندالیسم اینترنتی و فرهنگی را هم شامل میشود. برایم جالب بود که تحقیقات جهانی نشان داده است، جوانانی که این اعمال را مرتکب میشوند، از جرم بودن آنها اطلاعی ندارند و حتی این اعمال را نوعی شوخی در نظر می گیرند! در واقع تخریب اموال برای آنها تفریح و هیجان حساب میشود. برای پیشنهاد شدهاند:

- شناسایی خانوادههای در معرض اَسیب؛
  - ایادگیری مدیریت خشم؛
  - ایادگیری مدیریت هیجان؛

شـرکت در کلاسهای آموزش مهارتهای اجتماعی و ارتباطی.

جالب است که بدانید وندالیسم را یک بیماری مدرن معرفی کردهاند! البته متوجه شدم که

وندالیسم می تواند به دلیل اختلالات روانی مانند شخصیت ضداجتماعی، افکار هذیانی بدبینی (پارانویا) و نوعی شخصیت به نام شخصیت مرزی به وجود بیاید. وندالیسم هم جرم است و هم بهعنوان یک اختلال باید مورد بررسی قرار گیرد.

هم کلاسی من بالاخره از مدرسه اخراج شد، اما فکر نمی کنم مشکل او حل شده باشد. چون می تواند در یک مدرسه دیگر همین رفتارها و حتی شدیدتر را داشته باشد؛ بهخصوص که مرتب سرزنش می شد و بهنظر میرسید با اخراج از مدرسه سرخورده شده باشد. به نظر من اخراج او از مدرسه فقط پاک کردن صورت مسئله از ذهن همهٔ ما بود و بهتر بود که برای کنترل رفتارهایش و آموزش به او اقدام می کردیم!

č

۱. سایت میگنا (دانشنامهٔ روانشناسی و علوم تربیتی) ۲. برجعلی، احمد و عبدالمالکی، سعید (۱۳۹۰)،

۲. برجعلی، احمد و عبدالمالکی، سعید (۱۲۹۰)، روانشناسی جنایی. انتشارات دانشگاه پیام نور.

۳. دادستان، پریرخ (۱۳۹۰). روانشناسی جنایی، انتشارات رشد.